

ת"פ (באר שבע) 60414-01-24 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' יבגני קלדין (עציר) - ע"י

ת"פ (באר-שבע) 60414-01-24 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' יבגני קלדין - ע"י שלום באר-שבע
ת"פ (באר-שבע) 60414-01-24
מדינת ישראל - תביעות נגב

נגד

יבגני קלדין (עציר) - ע"י

ב"כ עו"ד בני גריקו

בית משפט השלום בבאר-שבע

[20.07.2025]

כבוד השופט יריב בן דוד

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע העבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש, הסגת גבול פלילית ושתי עבירות איומים - עבירות לפי סעיפים 380, 447(א) ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בהתאמה.

הנאשם זוכה מעבירת גרימת חבלה חמורה לפי בסעיף 333 לחוק העונשין, והורשע תחתה בעבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

על פי החלק הכללי של כתב האישום, קיימת היכרות בין הנאשם לבין מר ו"ב (להלן: "ו'"), מר אלכסנדר קרבצוב (להלן: "אלכסנדר") ומר סרגיי קסימוב (להלן: "סרגיי", וכל השלושה יחדיו: "המתלוננים"), זאת על רקע תלונה קודמת של המתלוננים, בגינה התנהל כנגד הנאשם הליך משפטי.

בהתאם לעובדות בהן הורשע הנאשם, ביום 18.1.24 בשעות הבוקר המאוחרות, פגש הנאשם בסרגיי ברחוב שדרות רגר בבאר שבע, בסמוך למרכז "אורן". בנסיבות אלו איים הנאשם על סרגיי בכך שאמר לו: "אני אתפוס אותך, אני אהרוג אותך", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

בהמשך היום, בסמוך לשעה 23:30, הגיע הנאשם לבית המתלוננים ברחוב ... בבאר-שבע (להלן: "הבית" או "הדירה"), דפק בדלת והציג עצמו כשכן, בעודו אוחז בפטיש.

לאחר שוו' פתח את דלת הבית, תקף הנאשם את ו' במכת אגרוף בעינו הימנית והאחרון נפל ארצה.

הנאשם הסיג גבול בכך שנכנס לתוך הדירה, תקף את סרגיי במכת אגרוף בראשו, וסרגיי נפל ארצה.

או אז, התיישב הנאשם על סרגיי והמשיך להכותו בגבו באמצעות פטיש.

בשלב זה, נכנס לחדר אלכסנדר, ומשהבחין במתרחש רץ למטבח והביא עמו סכין.

משהבחין הנאשם באלכסנדר האוחז בסכין, נמלט מהבית תוך כדי שאיים על המתלוננים באומרו: "מלשינים, אני אתפוס אתכם אחד-אחד על זה שהכנסתם אותי לבית הסוהר. באר-שבע קטנה", וזאת בכוונה להפחידם או להקניטם. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמה לוו' חבלה של ממש בדמות המטומה בעינו השמאלית. (בגין תקיפת סרגיי, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם).

טיעונים לעונש

2. בדיון שנערך ביום 8.7.25, התקבלו מטעם המאשימה רישומו הפלילי של הנאשם (ת/16); גזר דין להוכחת מאסר מותנה ת"פ 46805-07-22 (ת/17) וכתב האישום מתיק זה (ת/18); גזר דין נוסף להוכחת מאסר מותנה ת"פ 13637-12-20 (ת/19); פלט רישום כליאות של הנאשם (ת/20); וטיעונים כתובים לעונש (ת/21).
3. ב"כ המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם - שלום וביטחון הציבור, הגנה על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין, הגנה על חופש הפעולה והבחירה של הפרט, הגנה על שלמות גופם של נפגעי העבירות וביטחונם האישי, האוטונומיה על גופם, כבודם וקניינם. נטען למידת פגיעה משמעותית ביותר בערכים אלה.

ב"כ המאשימה טענה כי נסיבות ביצוע העבירות חמורות במיוחד. נטען כי הנאשם ביצע את העבירות מתוך מניע של נקמה במתלוננים, יום אחד בלבד לאחר שחרורו ממאסר אותו ריצה בעקבות תלונתם הקודמת. צוין כי הנאשם הסיג גבול לבית המתלוננים כשהוא מצויד בפטיש, איים עליהם, ותקף את ו' וגרם לו לחבלה של ממש, תוך הפנייה לתעודה - ת/2.

ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר.
ב"כ המאשימה טענה כי לחובת הנאשם עבר פלילי רלוונטי בעבירות אלימות, וכי העבירות בוצעו בזמן בו תלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים. עוד צוין כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, ניהל את משפטו עד תום, ולא עבר כל הליך טיפולי או שיקומי. לטענתה, התנהלות זו מלמדת על המסוכנות הנשקפת ממנו ומצדיקה ענישה מחמירה. נוכח אלו, עתרה ב"כ המאשימה לקבוע את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של מתחם העונש.
כן עתרה להפעיל את שני המאסרים המותנים באופן מצטבר זה לזה ולעונש שייגזר. לצד זאת, עתרה להטיל על הנאשם מאסר מותנה, קנס, פיצוי משמעותי לע"ת 2 ו-3 (ו' וסרגיי), הפעלת התחייבויות כספיות קודמות והטלת התחייבות נוספת.

4. ב"כ הנאשם טען כי ניהול ההוכחות לא היה לשווא, שכן הביא לזיכויו של הנאשם מהעבירה החמורה ביותר שיוחסה לו, עבירת פשע של חבלה חמורה. לטענתו, הנאשם נותן את הדין על עבירות מסוג עוון בלבד, ועל כן אין לזקוף לחובתו את ניהול המשפט.

ב"כ הנאשם טען כי כל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם אינה נמצאת ברף החומרה הגבוה. נטען כי החבלה שנגרמה לוו' הסתכמה באדמומיות, והאיומים לא היו חמורים ולא העידו על כוונה לממשם. עם זאת, הוא הכיר בכך שהצטברות העבירות יחד באירוע אחד מהווה נסיבה מחמירה.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם, נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר וטען כי יש למקמו באמצע המתחם, היינו 12 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם טען כי יש להפעיל את שני המאסרים המותנים באופן חופף זה לזה, ולא במצטבר, היות ומדובר באירוע אחד, ולשקול חפיפה מסוימת למאסר בעיקרי בשל נסיבות ניהול ההוכחות.

5. ב"כ הצדדים הפנו לפסיקה התומכת לשיטתם בעתירתם העונשית.

6. בדבריו האחרונים, מסר הנאשם כי אין לו מה להוסיף.

מתחם העונש ההולם

7. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין).

עיקרון ההלימה הינו העיקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק העונשין).

8. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם ריבונות אדם על גופו, זכותו לכבוד, לשלווה ולביטחון אישי, לפרטיות והגנה בביתו, ושמירה על שלומו ושלמות גופו.

9. עסקינן במסכת של חמש עבירות, ארבע מתוכן בוצעו במהלך הסגת הגבול של הנאשם לבית המתלוננים בערב האירוע, והעבירה הראשונה בזמן בוצעה כמה שעות עובר לכך. סבורני כי בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה, מתקיים קשר הדוק בין כלל העבירות, המופנות כלפי מתלוננים הגרים באותה דירה על רקע תלונתם נגד הנאשם בהליך קודם, כך שהן מהוות אירוע אחד, בגינו יש לקבוע מתחם עונשי אחד (ר' למשל עפ' 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (פורסם בנבו), וע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)).

10. בית המשפט העליון התייחס לא אחת לתופעת האלימות בחברה הישראלית, אשר חוצה את כל סוגי האוכלוסיות והמגדרים. ר' למשל האמור בע"פ 8991/10 יעקב מכבי נ' מדינת ישראל (נבו 27.10.2011):

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות."

ר' גם ברע"פ 6817/22 אשר פריג' נ' מדינת ישראל (18.10.2022):

"בית משפט זה שב והתריע לא אחת מפני התפשטות האלימות במרחב הציבורי, ועמד על הצורך בענישה מוחשית מאחורי סורג ובריח למיגור תופעות מעין אלו... בדרך זו יש לילך אף בענייננו. במסגרת סכסוך שכנים מתמשך ביחס למקומות חניה, המבקש דקר את המתלונן בכף ידו באמצעות סכין וגרם לו לחבלות וחתכים. מעשי המבקש היו עלולים להסב לו נזק חמור ומשמעותי יותר. מעשים אלו דורשים ענישה הולמת ומרתיעה המבהירה כי סכסוכים אינם באים לפתרונם בדרך של אלימות. סופה של התנהלות אלימה שכזו, בגין ענין של מה בכך, ראוי שיהיה עונש משמעותי של מאסר בפועל."

11. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות בנסיבות דומות יחסית, מלמדת על ענישה של מאסר בפועל. ר' למשל:
א. רע"פ 4473/24 גגנידזה נ' מדינת ישראל (נבו 30.5.24)
הנאשם הורשע על פי הודאתו בפני מותב זה בשתי עבירות של תקיפה חבלנית, בכך שתקף שני מתלוננים במסעדה, ולאחר שאחד מהם הופל על ידי הנאשם וחבריו, המשיך הנאשם לתקוף אותו בכך שחבט בעינו בעודו שרוי על הרצפה. המתחם שנקבע נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר. במסגרת הערעור, הדגיש בית-המשפט המחוזי את חומרת האירוע וקבע כי מדובר בענישה "הולמת, מידתית וראויה". בקשת הערעור נדחתה אף כן.
ב. רע"פ 4883/12 שלום דוד הררי נ' מדינת ישראל (נבו 28.06.2012)
הנאשם הורשע בעבירת תקיפה חבלנית ובשתי עבירות הפרת הוראה חוקית בכך שתקף עם חבריו נהג מונית. הנאשם השליך על נהג המונית אבן שפגעה ברגלו וגרמה לו לחבלות. הערכאה הדיונית גזרה על הנאשם 6 חודשי עבודות שירות. בית-המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, עמד על עברו הפלילי של הנאשם והשית עליו 12 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור נדחתה.
ג. רע"פ 7734/12 טימור מגידוב נ' מדינת ישראל (נבו 28.10.2012)
הנאשם הורשע בעבירת תקיפה חבלנית, בכך שבעת שהותו במסעדה, הכה באמצעות אגרופיו בראשו של מתלונן 1, ובפניו של מתלונן 2. בהמשך הכה במתלונן 2 באמצעות בקבוק וחפץ אחר בעודו שרוע על הרצפה. מתלונן 2 נזקק לטיפול בבית-החולים. חרף היעדר עבר פלילי ונטילת אחריות, בית-משפט השלום גזר על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל. הן הערעור והן בקשת רשות הערעור נדחו.
ד. עפ"ג (ב"ש) 10382-01-22 ברחיה נ' מדינת ישראל (18.5.2022)
הנאשם הורשע בביצוע עבירת תקיפה חבלנית, בכך שתקף אישה מבוגרת בשעת לילה מאוחרת בלובי בניין מגוריה - משכה, הפילה, רכן מעליה, הטיח ראשה ברצפה וחנקה. כתוצאה, נגרמו למתלוננת שפשופים בידיה וראשה. הערכאה הדיונית קבעה מתחם שנע בין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשים ובשל עבר פלילי מכביד, נגזרו על הנאשם 20 חודשי מאסר והופעלו 6 חודשים נוספים במצטבר. הערעור לבית-המשפט המחוזי נמחק לבקשת הנאשם.
ה. עפ"ג (מח' מרכז) 60751-04-21 בניטה נ' מדינת ישראל (לא פורסם 28.6.21)
הנאשם הורשע בעבירת תקיפה סתם, שתי עבירות איומים וחבלה במזיד ברכב, בכך שעל רקע פגיעת רכבים איים על המתלונן, ניפץ שמשה קדמית, דחף את המתלונן והכה בגבו באמצעות המקל. המתחם שנקבע נע בין 9 ל-22 חודשי מאסר בפועל. בשל עבר פלילי, נדון הנאשם ל-12 חודשי מאסר. בדחייתו את הערעור, אשרר בית-המשפט המחוזי את המתחם שנקבע.
12. יש לזכור כי מדיניות הענישה הנהוגה הינה אך חלק ממכלול השיקולים הנשקלים בבואו של בית-המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, זאת לצד מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
13. בבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין) נשקלו הבאים:

התכנון שקדם לביצוע העבירה מעשיו של הנאשם לא היו פרי של דחף רגעי, אלא תוצאה של תכנון מוקדם המעיד על תעוזה רבה. ברקע האירועים בדירת המתלוננים - שחרור הנאשם ממאסר, יום אחד בלבד לפני ביצוע העבירות, אותו ריצה בגין עבירות נגד המתלוננים, ואיומו על סרגיי כי יהרוג אותו. לא רק שהנאשם הגיע באופן יזום ומחושב אל בית המתלוננים, אלא שהוא הצטייד מראש בפטיש (עמו תקף את סרגיי), וברי כי פעולות אלו מלמדות על מחשבה ותכנון קודמים אשר ליעד ואופן התקיפה אותה ביקש הנאשם להוציא אל הפועל.

תחכום מסוים בא לידי ביטוי עם הגעת הנאשם אל דירת המתלוננים בהציגו את עצמו כ"שכן" על מנת לגרום להם לפתוח את הדלת בפניו. פעולה זו מלמדת על כוונה ברורה להערים על קורבנותיו ולפרוץ למרחב הפרטי והמוגן שלהם. השילוב בין המניע הברור, ההצטיידות בכלי נשק קר, והשימוש במרמה בכדי לחדור לתוך דירת המתלוננים, מביא למסקנה כי מדובר במהלך מחושב וחסר עכבות.

הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה הנזק שנגרם למתלוננים במקרה זה חורג מהפגיעות הפיזיות הנראות לעין.

למתלונן ו' נגרמה חבלה של ממש בדמות המטומה בפניו, פגיעה מוחשית וכואבת כשלעצמה. אולם, הנזק המשמעותי במקרה זה כרוך בפגיעה הבוטה בתחושת הביטחון של המתלוננים, בעצם הסגת הגבול אל ביתם ותקיפת שניים מהם בדירתם, לרבות באמצעות כלי נשק קר - פטיש. איום הנאשם על המתלוננים עובר ליציאתו מדירתם בדבר "המשך יבוא" מעצים את הפגיעה והנזק.

התרשמותי הישירה במהלך ניהול ההליך הייתה כי המתלוננים חרדים מאוד מפני הנאשם. חששם הרב היה ניכר על פניהם ובאופן התנהלותם באולם בית-המשפט, והדבר אף צוין בהכרעת הדין. יש לזכור כי מעשים אלו בוצעו על ידי נאשם אשר אך שוחרר ממאסר בגין עבירה קודמת כלפי המתלוננים, ובהתנהלותו זאת שידר הנאשם למתלוננים מסר בוטה לפיו חומות הכלא אינן מרתיעות אותו, וכי הוא יכול להגיע אליהם בכל עת, גם אל ביתם מבצרם.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה (פוטנציאל הנזק) במעשיו של הנאשם טמון פוטנציאל נזק חמור - תקיפת אדם בגבו באמצעות פטיש במהלך אירוע אלים ודינמי, טומנת בחובה סיכון ממשי לפגיעה בעמוד השדרה, שברים בצלעות או נזק לאיברים פנימיים. כמו כן תקיפה במכות באזור הראש באמצעות אגרופ, עלולה הייתה לגרום בנקל לנזק משמעותי יותר מהמטומה בעין, החל משבר בארובת העין וכלה בזעזוע מוח. יתרה מכך, האירוע כולו עלול היה "להסתבך" ולהסלים לו היו המתלוננים מגיבים באופן אחר, אשר עלול היה לגרום לפגיעה קשה בהם באמצעות הפטיש בו אחז הנאשם, או אף לפגיעה בנאשם עצמו באמצעות סכין אשר הובא בשלב כלשהו לזירה (על ידי אלכסנדר) לצורך הגנה עצמית.

פוטנציאל נזק נוסף הטמון במעשי הנאשם כרוך בנזק מסתבר לניהול הליך פלילי ומיצוי הדין עם עבריינים (הכוונה למעשים בהם הורשע הנאשם ובהקשרם, כפי המפורט לעיל, ולא בהתנהלותו במהלך המשפט - יב"ד). התרשמותי הברורה, כפי שאף עלתה במסגרת הכרעת הדין, היא כי הנאשם השרה אווירה של טרור ופחד על המתלוננים. פחד זה לא היה תיאורטי בלבד, ובמקרה הנדון הוא כמעט והביא לקריסת ההליך המשפטי. סימן מקדים וברור לכך היה באי התייצבותם הראשונית של המתלוננים למתן עדות, אשר הצריכה את הוצאתם של צווי הבאה בכדי להבטיח התייצבותם בבית המשפט. גם כאשר התייצבו לבסוף, ניכר היה כי חששם הכבד מפני הנאשם מביא אותם לנסות ולצמצם את חומרת מעשיו, לשינוי חלק מגרסתם, ולהבעת אמירות פייסניות כלפיו באולם בית-המשפט. כך למשל, אמר המתלונן סרגיי: "אני רוצה שישחררו אותו מספיק לו. זה מה שאני צריך ... מספיק איתו בית סוהר" (עמ' 71 לפרוטוקול, ש' 7-9). התנהלות זו של הנאשם יצרה פוטנציאל ממשי לעיוות דין, מצב בו עבריון היה עלול לחמוק מעונש נוכח הטלת אימה על העדים המתלוננים נגדו.

הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה

הסיבה למעשיו של הנאשם ברורה וחד-משמעית: נקמה. לא ניתן לראות בהתנהלותו דבר מלבד מסע ענישה פרטי ומחושב נגד מי שראה בהם אחראים למאסרו הקודם. פועלו של הנאשם למחרת שחרורו ממאסר והטחתו במתלוננים כי "הכניסו אותו לבית הסוהר", לצד יתר המפורט בהכרעת הדין, אינם מותירים מקום לספק באשר למניעיו. התנהלות זו מקבלת משנה חומרה כאשר בוחנים את הרקע בין הצדדים. כפי שעולה מכתב האישום בתיק הקודם (ת/18), אין זו הפעם הראשונה בה הנאשם פגע במי מהמתלוננים בתיק זה, לאחר שחדר לדירתם שלא כדין. גם בעבר התפרץ הנאשם לביתם, תקף את אחד מהם (אלכסנדר) בגז פלפל, ובעקבות זאת נדון בהמשך למאסר בפועל. סבורני כי חזרתו של הנאשם על דפוס פעולה דומה, תוך הסלמה ברף האלימות, מלמדת על זלזול מוחלט בחוק, והעדר כל מורא נוכח סנקציות עונשיות קודמות ומאסרים מותנים העומדים ותלויים כנגדו. למרבה הצער, הנאשם רואה במתלוננים יעד לגיטימי לנקמה, אינו מראה כל סימן שהפנים את חומרת מעשיו הקודמים, ודומה כי יש סיבה להתייחס ברצינות רבה לאיום אשר הפנה אליהם עם עזיבתו את ביתם לאחר תקיפתם - "מלשינים, אני אתפוס אתכם אחד-אחד על זה שהכנסתם אותי לבית הסוהר. באר-שבע קטנה".

מידת אלימות

סבורני כי לא ניתן להתייחס לאירוע זה כאל אירוע אלימות "רגיל". בחירתו המחושבת של הנאשם להצטייד מראש בפטיש, אשר הינו כלי שנועד לגרום נזק מרבי, מלמדת על כוונתו להפעיל אלימות קשה. כאמור, מדובר בפעולה מתוכננת ששיאה בפלישה אלימה למקום המבטחים של קורבנותיו, ודומה כי אך במזל לא הסתיימה באופן קשה הרבה יותר.

מידת האלימות באה לידי ביטוי לא רק בבחירת הנשק הקר בו יעשה שימוש, אלא גם באופן הפעולה. הנאשם תקף את ו' במכת אגרוף בפניו מיד עם פתיחת הדלת, ללא כל התגרות, ולאחר מכן תקף את סרגיי והמשיך להכותו בפטיש גם לאחר שנפל ארצה והיה במצב פגיע וחסר יכולת להתגונן. התנהלות זו, בשילוב איומים מוקדמים מפורשים ברצח והמניע של נקמה קרה, מצוירת תמונה של אדם שפעל לא רק כדי לפגוע, אלא כדי להטיל אימה, להשפיל ולבטא עליונות אלימה.

14. בהתאם לאמור לעיל, סבורני כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה הינה ברף משמעותי ומצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

שיקולי הענישה בתוך מתחם העונש

15. בגזירת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש, נשקלו הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

עבר פלילי

לחובת הנאשם 3 הרשעות קודמות: הרשעה בעבירת חבלה חמורה בשנת 2020, במסגרתה נדון ל-11 חודשי מאסר; הרשעה בעבירת התפרצות למקום תפילה ועבירות רכוש מיום 16.3.23, במסגרתה נדון ל-9 חודשי מאסר בפועל ו-4 חודשי מאסר מותנה ברי הפעלה עתה (ת/19); הרשעה מיום 28.3.23, בגין שלושה תיקים הכוללים התפרצות לבית המתלוננים ותקיפתו של אלכסנדר באמצעות גז פלפל, במסגרתה נדון ל-16 חודשי מאסר בפועל. עומדים ותלויים כנגד הנאשם מאסרים מותנים בני 6 ו-4 חודשים.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו

הנאשם כפר במיוחס לו, ניהל משפט הוכחות מלא, ואף מסר בעדותו גרסה אשר נמצאה בלתי מהימנה ורצופת סתירות. ברי כי זכותו המלאה של נאשם לנהל את משפטו, וכי אין לזקוף זאת לחובתו. עם זאת, בהתנהלותו זו הנאשם אינו זכאי להקלה עונשית השמורה לנאשמים הנוטלים אחריות על מעשיהם, מביעים חרטה, חוסכים במשאבי ציבור מוגבלים ומעדי התביעה את הצורך להעיד. הדבר מקבל משנה תוקף במקרה זה, בו נאלצו המתלוננים, אשר חששם מהנאשם היה ניכר, להתייצב ולהעיד נגדו באולם בית-המשפט.

יש לסייג את האמור במקרה זה, אך באופן חלקי ומוגבל בלבד.

מחד, הנאשם לא ניהל את משפטו "לריק", ובסופו של יום זוכה מעבירת החבלה החמורה. מאידך, לא ניתן לראות בזיכוי נקודתי זה הצדקה לכפירה מוחלטת וניהול משפט ביחס לכלל האירוע והעבירות האחרות בהן הורשע הנאשם. לו ניתן היה מענה לכתב האישום בדמות הודאה ולקיחת אחריות על כלל המיוחס לנאשם למעט עבירה של חבלה חמורה (תחתיה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה), ניתן היה לבחון את ניהול ההליך בדרך שונה, ובכל זאת לזקוף לזכות הנאשם לקיחת אחריות בגין המעשים בהם נמצא חייב בדין בסופו של יום.

כאמור, בנתונים אלו ניתן לזיכוי מעבירת החבלה החמורה משקל, אך משקל מוגבל בלבד.

הרתעת היחיד

הנאשם ריצה בשנים האחרונות מספר תקופות מאסר בפועל בגין עבירות אלימות, לרבות אלימות בנסיבות דומות וכנגד חלק מהמתלוננים בתיק זה. דומה כי סנקציות עונשיות קודמות לא הותירו בו חותם ולא היה בהם כדי להרתיעו. החומרה במקרה דנן נובעת לא רק מעצם החזרה על ביצוע עבירות אלימות, אלא מדפוסן הספציפי והממוקד במסגרתו הנאשם שב ופוגע באותם קורבנות, באופן המלמד על אובססיה נקמנית ועל זלזול מוחלט בהליכים המשפטיים הקודמים.

קיומם של שני מאסרים על תנאי, אשר אחד מהם הוטל על הנאשם בגין התפרצות לדירת המתלוננים בתיק זה, ואמור היה להוות תמרור אזהרה וחרב מתהפכת מעל ראשו של הנאשם, לא הרתיעו. העובדה כי הנאשם בחר להתעלם מאלו ולבצע את העבירות הנוכחיות יממה בלבד לאחר שחרורו ממאסר, מעידה כי הרתעה "רגילה" אינה משפיעה עליו.

נוכח אלו סבורני כי יש במקרה זה לשקול לחובת הנאשם גם את שיקולי הרתעת היחיד בתוך מתחם הענישה שנקבע.

16. הכלל לעניין הפעלת מאסר מותנה, הוא הפעלתו באופן מצטבר לעונש המוטל על נאשם (סעיף 58 לחוק העונשין). הפעלה חופפת, מלאה או חלקית, היא חריג לכלל זה, ועל בית-המשפט המורה על כך לנמק את החלטתו בטעמים שיירשמו. בענייננו, לא זו בלבד שלא מצאתי כל טעם המצדיק חריגה מהכלל והוראה על חפיפת התקופות, אלא שסבורני כי נסיבות המקרה מטות את הכף בבירור להפעלה מצטברת במלואה. המאסר המותנה (6 חודשים) הוטל על הנאשם בגין פגיעתו הקודמת במתלוננים (התפרצות לביתם ותקיפת אחד מהם), ומטרתו הייתה להרתיעו באופן ספציפי מפני הישנות מעשים דומים. בחירתו של הנאשם לבצע את העבירות הנוכחיות כמסע נקם ישיר בגין הרשעתו הקודמת, מטה את הכף בבירור להפעלת המאסר המותנה באופן מצטבר לכל עונש.

אשר למאסר המותנה הנוסף של 4 חודשים העומד ותלוי נגד הנאשם, מאחר שגם מאסר מותנה זה מופעל באמצעות עבירת הסגת הגבול, מצאתי לנכון לחפוף מעט תקופה זו.

17. יש להוסיף תופעות פסולות כגון זו שבפניי, וכפי שנקבע לא אחת בהחלטות בית המשפט העליון הגינוי החברתי צריך למצוא ביטוי מעשי בענישה מחמירה ומרתיעה [ר' למשל ע"פ 8136/18 פלוני נ' מדינת ישראל (27.5.2020)].

ר' גם ע"פ 5806/22 מדינת ישראל נ' מוחמד גריפאת, שם נכתבו הדברים הבאים:

"זאת ועוד, במקרים של אלימות במרחב הציבורי, יש ליתן ביטוי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים במסגרת גזירת העונש בגדרי המתחם, זאת כדי לסייע במיגור תופעה מגונה זו אשר קנתה מקום במחוזותינו".

18. בשקלול מכלול הנסיבות, כאשר הנסיבה היחידה לקולה היא זיכוי של הנאשם מהעבירה החמורה, מצאתי כי יש להשית על הנאשם עונש במסגרת השליש העליון של המתחם.

סוף דבר

19. נוכח האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 27 חודשי מאסר בפועל.

מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה של 6 חודשי מאסר אשר הוטל על הנאשם בת"פ (שלום ב"ש) 46805-07-22, באופן מצטבר לעונש המאסר.

מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה של 4 חודשי מאסר אשר הוטל על הנאשם בת"פ (שלום ב"ש) 13637-12-20, כך ש-3 חודשים מתוכו ירוצו באופן מצטבר לעונש המאסר, וחודש אחד ירוצה בחופף לו.

תקופות מאסר מותנה מצטברות יופעלו במצטבר אלו לאלו.

למען הסר ספק, בסך הכול ירצה הנאשם 36 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור כל עבירה אלימות או רכוש מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יעבור כל עבירה אלימות או רכוש מסוג עוון.

ד. הנאשם יפצה את ע"ת 2 ו-3 בסך של 10,000 ₪ כל אחד. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים, חודשיים ורצופים, החל מיום 1.11.25 ובהמשך כל 01 לחודש שלאחריו. המאשימה תמסור פרטי מפוצים במזכירות בימ"ש בתוך 21 ימים.

ה. קנס כספי בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.11.25 ובמשך כל 01 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד כל היתרה לפירעון מיד ויתווספו תוספות פיגור כחוק, וזאת מעבר לזכותה של המאשימה לבקש הפעלת מאסר חלף הקנס.

ו. מורה על הפעלת התחייבות בסך 3,000 ₪ שהוטלה על הנאשם במסגרת ת"פ (שלום ב"ש) 46805-07-22 או 21 ימי מאסר תמורתה.

מורה על הפעלת התחייבות בסך 2,000 ₪ שהוטלה על הנאשם במסגרת בת"פ (שלום ב"ש) 13637-12-20 או 14 ימי מאסר תמורתה.

ההתחייבויות תשולמנה ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.10.25, ובמשך כל 01 לחודש שלאחריו. אני מבהיר לנאשם כי כל סכום שישולם על ידו ייזקף תחילה לטובת הפיצוי ורק לאחר השלמת מלוא הפיצוי ייזקפו התשלומים לזכות הקנס.

את הקנס/הפיצוי ניתן לשלם כעבור 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:

- תשלום בכרטיס אשראי באמצעות האתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה בכתובת: www.eca.gov.il.
- תשלום בשירות עצמי באמצעות מוקד שירות טלפוני של מרכז הגבייה, בטלפון שמספרו *35592 או, 073-205-5000.
- תשלום במזומן בכל סניף של בנק הדואר, בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת שוברי תשלום) המזכירות תסגור את התיק.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ד תמוז תשפ"ה, 20 יולי 2025, בנוכחות הצדדים.